

דרום אמריקה - סיפור מסע V

ברזיאון

הגענו לקוריטיבה לאחר נסיעת לילה ארוכה מפוז-דה-איגואסו. העיר קוריטיבה מפותחת מאד ואחוז הפשעסה והבורות שם הוא מהנמוכים בברזיל. תושביה הם היחידים בכל ברזיל שמדברים פורטוגזית ולא ברזילאית (שהיא אומנם פורטוגזית אך בתוספת המון צלילים שיניים מצחיקים ובשינוי המון תנועות). כאן שולט הכלל ההפוך מאשר בחצי הכדור הצפוני - הדרום מפותח ועשיר יותר (ניתן לראות זאת בברור בברזיל כמדינה, וגם למשל בריו דה ז'נירו כעיר). בעיר עצמה אין הרבה אטרקציות אך מסיבי לה יש. אחת מהאטרקציות לתיירים היא הרכבת לפרנגווה שמסלולה נחשב ליפה ביותר בכל ברזיל. כשהגענו בבוקר גילינו שהרכבת לפרנגווה כבר יצאה. לפיכך החלטנו ליסוע לפרנגווה באוטובוס ולחזור ברכבת המפורסמת אחר הצהריים לקוריטיבה. בעל מיניבוס הציע שניסע איתו לפרנגווה, ומכיוון שהמחיר שדרש היה נמוך יותר ממחיר האוטובוס, נסענו. על המיניבוס היו שתי בנות חביבות מסאו-פאולו שדיברו אנגלית. שמותיהן מסובכים להפליא (אדלייז'ה והז'ינה) אך הן היו חמודות, אינטליגנטיות והכירו היטב את ברזיל בה הן מרבות לטייל. כשהגענו לפרנגווה השקטה והחביבה שוטטנו, דיברנו, שתינו לראשונה גווארנה (משקה תוסס ומתוק מהרי הגווארנה) ופגשנו חברה ישראלים שהגיעו ברכבת הבוקר וסיפרו שלא ראו כלום בשל הערפילים הרבים. אנו החלטנו ליסוע ברכבת אחר הצהריים למרות אזהרותיהם ולא הצטערנו: תחילת הדרך משעממת, אך כעבור כמה זמן מתגלים נופים נפלאים של רכסים ועמקים עטויי צמחייה טרופית וכפרים קטנים שמשובצים בנוף היפהפה. היו אלה שלוש וחצי שעות נהדרות. כשהגענו לקוריטיבה, קנינו כרטיסי אוטובוס למחרת בלילה לסאו-פאולו ואח"כ הלכנו לחפש מלון. זו היתה משימה קשה ביותר כאשר המוצ'ילות הענקיות לא הקלו על העניין. בסוף מצאנו מלון עלוב שהסכים לקבל אותנו (בתחילה הוא טען שאין לא מקום מסיבה לא ברורה) ואנו עברנו במהירות למצב אופקי.

למחרת נסענו לפארק וילה-וליייה שהוא מקום בו יש פסלי סלע ענקיים שנחצבו ועוצבו על ידי רוחות ומיים בסלע הרך. לכל אחד מה"פסלים" מודבק שם כגון "האינדיאני" או "הג'ירף" בהתאם לצורתו. אומנם יש להעזר בדמיון רב בכדי לראות בסלע המחוטב את הצורה המיוחסת לו אך אין זו משימה בלתי אפשרית. בשל החום הכבד הסתלבטנו הרבה בכל מקום מוצל שנקרה על דרכנו. אחר כך התפצלנו - איזי ואני הלכנו לבורות מיים שמצויים באיזור ואילו חיים, מיכל ורון הלכו לרחוץ בבריכה שיש בפארק. איזי ואני הלכנו ק"מ אחדים על האוטוסטרדה בחום הכבד עד שלקראת הסוף נענה מישו לאגודלנו הזקור ונתן לנו טרמפ. במקום ישנם כמה בורות מיים ענקיים (שלאחד מהם ירדנו במעלית) שנוצרו באופן שלא הבנו, יען כי איננו שולטים בפורטוגזית. מה שהבנו, בכל זאת, זה שהבורות מהווים כלים שלובים יחד עם לגונה מרוחקת שנמצאת באותו איזור. אחר כך חזרנו לאוטוסטרדה וחיכינו עליה לאוטובוס לקוריטיבה (עליו עלו שלושת האחרים בתחנה אחת יותר מאוחר).

בערב, לקראת חצות, עלינו לאוטובוס לסאו-פאולו, עליו עלו גם הז'ינה ואדלייז'ה שחופשתן הסתיימה והיה עליהן לחזור הביתה. הנסיעה היתה קצרה (רק 6 שעות) וב-6 בבוקר מצאנו עצמנו בטרמינל העצום של עיר הענק. היינו קצת מפוחדים בגלל הסיפורים הרבים על מסעי השוד והרצח ובשל מראנו התיירי עד מאד שפשוט הזמין צרות! למזלנו היתה לנו כתובת אליה היו פנינו מועדות - ידידה של מיכל מתקופת הלימודים באוניברסיטה, הלנה. זוג הבנות המקומיות וחבר של אחת מהן, שבא לאסוף אותן, נתנו לנו תדרוך מפורט על התמצאות בעיר והסבירו לנו כיצד להגיע לכתובת בה גרה הלנה. נפרדנו מהם, וגם מאיזי שפניו היו מועדות לחברים שלו מהקיבוץ (לא היתה עיר אחת בכל דרום אמריקה שבה לא היתה לאיזי כתובת של חברים או משפחה!).

לקראת 8:00 החלטנו שאנו כבר יכולים להתקשר להלנה. היא היתה מופתעת לשמוע את קולה של מיכל (אבל לא היתה בטוחה לגבי הפנים שהלכו עם השם המוכר) ואמרה שתחכה לנו בתחנת הרכבת התחתית ליד ביתה. הרכבת התחתית של סאו-פאולו מעוררת התפעלות, כמו גם תחנת האוטובוסים המרכזית. היא חכמה לנו ביציאה מהתחנה וקיבלה את פנינו בנשיקות (איזה יופי!). הלכנו אחרי הנערות הצנומה בעלת המראה השובב לביתה וזכינו לאירוח ביתי וחם ולארוחת בוקר טובה. אימה, ממורא ערבי, דברה פורטוגזית וערבית בלבד. הבת מדברת עברית טובה ואיתה, כמובן, לא היו שום בעיות תקשורת. לאחר ארוחת הבוקר הסתגרנו בחדרה של הלנה והמשכנו במשימת תכנון שהותנו בברזיל: ערכנו את רשימת האיכסים והחלטנו על מה מותרים וכמה זמן נקדיש לכל מקום אליו נרצה להגיע - כל זה תחת אילוץ הקרנבל אותו החלטנו לחגוג בגזרה הצפונית - גזרת Olinda ו-Recife (אלו שתי ערים סמוכות, ליד נקודת החוף הכי מזרחית של

ברזיל, שם יש קרנבל סוער ומוצלח ושם יעשו השנה רוב הישראלים את הקרנבל). התכנונים היו קשים מאד אך הם החווירו לעומת המשימה הבאה: פריקת המוצ'ילות והשאת כל הציוד המיותר בברזיל (וזה הבעיה - מה מיותר?) אצל הלנה. בסוף - מאוחר למדי - הותרנו בחדר שלה ארבעה שקים עבי כרס ולקחנו עימנו מוצ'ילות יותר קלות. השארנו אצלה גם את רוב הכסף ולקחנו עימנו כמות כסף שתקיים אותנו עד לחזרה לסאו-פאולו כעבור חודש ומשהו.

הלנה הסיעה אותנו למלון במרכז העיר שמנהלו הוא צעיר יהודי וחברותי שהיה בארץ והוא מתיידד עם כל המוצ'ילרים הישראלים שלנו אצלו. אחר כך שוטטנו בעיר הלא מרתקת אך המאד סואנת ומודרנית (היא מזכירה קצת את תל אביב רק פי 25) ואכלנו משהו. חזרנו למלון לשנת ערב מוקדמת וקבענו עם הלנה שהיא תבוא לאסוף אותנו יותר מאוחר כדי שנצא יחד. הלנה הגיע לקראת 21:30 עם ידיד, מריו, וחברה ברזילאית שעלתה מזמן לארץ ושמה רחל. שניהם מדברים גם כן עברית. נסענו לבלות ברחוב ירמיהו שלהם (יש דמיון בולט) וישבנו בחוץ באחד הפאבים. רחל, שהיא האחראית על מחלקת הויזות בשגרירות ברזיל בארץ, התגלתה כסוערת ונמרצת והיתה מסמר הערב. היא הגיעה לברזיל במסגרת מסע ההופעות של מתי כספי שם - היא שמשה לו מלווה ומתורגמנית, לפי טענתה לפחות (מאוחר יותר, כשהגענו ארצה, התברר לנו שהיא מפורסמת בארץ כמאהבת שלו). היא ספרה כל הערב בדיחות שלו וקטעים שהוא עשה - היה ממש מוצלח מאד.

יום המחרת החל בעצלתיים: אחרי ארוחת בוקר ונמנום נוסף, הלכנו עם בני - בעל המלון - ועם ישי (ישראלי שמטייל בברזיל כבר חצי שנה) לאכול חומוס, פלאפל וקבב אצל מלכה מהכרם (כן, גם בברזיל יש יורדים). טעם של בית. בערב הלכנו לככר Se הגדולה, ביחד עם איציק ידידנו שצץ לפתע במלון, אבל ירד גשם זלעפות כך שלא יכולנו לשוטט בככר היפה ולהנות מהמזרקות המרהיבות ומהקתדרלה הגדולה והמרשימה. אותו ערב עבר בכתיבה נמרצת במלון (מכתבים, גלויות, סיפורי מסע) ולקראת חצות יצאנו לדרכנו לתחנת המטרו, בחשש רב: מלוננו (הזול) היה באזור של זונות כך שהטיפוסים שמצויים שם לא היו "מלח הארץ". אך הגענו בשלום למטרו שהובילנו לתחנה המרכזית משם נסענו בנסיעת לילה בת שש שעות לריו-דה-ז'נירו! סוף סוף אנו מגיעים לעיר המופלאה - חייוווי (כך, בו"ו שרוקה וארוכה, קוראים בהתלהבות הקאריוקס, תושבי ריו-דה-ז'נירו, לעירם).

הגענו לכרך השכם בבוקר. שוב - מפחיד! התחנה המרכזית הדוחה של ריו היא מקום הפעילות החביב על שודדי ריו וגנביה. בשל שכיתת אוטובוסים נאלצנו ליסוע במונית למלון "אופרה" - המלון הישראלי של ריו. למזלנו היה מקום במלון העמוס ישראלים לעייפה ושבו ההודעות על הלוח רשומות בשפת עבר. למעט סידורים סטנדרטיים הספקנו לפגוש המון חברה ולשוטט על חוף קופה-קבנה היפהפה. מראה הר הסוכר משמאל והקורקובאדו מאחור - מחמם את הלב! אנו אכן כאן - ביפה (או אחת מהיפות) בערי תבל!

בערב, ליל שבת, יצאנו לחזרה של בית ספר לסמבה. היינו גדוד לפחות. בית הספר הראשון שהגענו אליו נראה מאד חשוך וסגור מכיוון שהוא אכן היה סגור! החזרה בו נערכה רק למחרת במוצ"ש. לאחר לבטים רבים החלטנו ליסוע בעקבות אחד ממפקדי הפעולה לבית ספר אחר לסמבה שהיו שמועות שיש בו חזרה באותו ערב. מסופקים למדי הגענו למקום, שהיה הומה אדם, ונחתנו לתוך אחד מהלילות הסוערים ביותר שעברתי בחיי. באולם ההתעמלות הגדול ובחצר הצמודה רקדו ושרו באקסטזה המוני ברזילאים מכל הסוגים, המינים והגילאים! עד מהרה נסחפנו גם אנו לשלוש וחצי שעות של שחרון חושים. הסמבה - או שתופסת אותך וגוררת אותך בכוח למעגל המטורף, או שמשאירה אותך אדיש מחוצה לו (כמו שקרה לחלק מאיתנו שפרש לקראת 3 לפנות בוקר). זה המקצב הסוער, הלמות התופים, מונוטוניות השירה (כמו בבולרו הוריקני) ומראה הרוקדים מסביב במהירות ובשמחת חיים מתפרצת (וביחוד הרוקדות - אותן נשים מולאטיות שופעות אבריים ומיומנות-אגן). רקדנו בלי הרף, כאשר אנו מזיעים כמו בסאונה, אך למי אכפת! הריקוד שלנו השתפר אט אט (דבר שהרגשתי לפי משך הזמן שרקדו איתי המקומיות, שהלך והתארך) אך למותר לציין שהוא נשאר כמה רמות מתחת לרמתם של העלובים ברקדני ברזיל. הדבר החזק ביותר בסמבה (וחזק הוא תיאור חיוור למדי) הוא התופים. אותה קבוצה של כמה עשרות מתופפים שעמדו בצד ונתנו קצב ופלפל היתה כמו הלב בגופו של אתלט המזרים דם, אנרגיה וחיים ללא הרף, ובזכותו הרגליים ממשיות לרוץ ללא הפסק. כשעמדתי, משתאה ומעריץ, מול הקבוצה של הגאונים המוסיקליים הללו (שחלקם, יש לישער, לא יודעים אף קרוא וכתוב) לא פסקו רגלי מלרקוד. חוש הקצב שלהם היה ממש מדהים והם לא ספספו אף פעימה במנגינת הקצב. ניצחו עליהם שני מנצחים שעמדו זה אחר זה (כל מנצח ניצח על שתי שורות של מתופפים) ומכונת הקצב היתה משומנת להפליא. כל הקהל מסביב, שהיה מאד מגוון, החזיר להם אהבה בריקודים. כן, סמבה היא מעשה אהבה אקוסטי (ממכני ידידי רון - שהיה שם)!!!!

רקדנו כשיכורים "עד דלא ידע" וכדי להוסיף על השיכרות הגיש לי רון בירה כאשר כל מה שביקשתי היה מים. רקדו איתנו גם גל וליאור, שני חברה שנכנסו לראש עד הסוף וסחפו איתם שתי נערות מקומיות (שהיו, ביננו, סתם פריחות).

מאד לא אהבנו את ההכרזה על סיום הערב לקראת הזריחה - אך זה לא היה יכול להימשך לעד. מסמורטטים, כשחיוך דבילי מרוח לנו על הפרצוף, נגררנו לעבר האוטובוס שלא הגיע ובסוף לקחנו מונית למלון. נדמה לי שבדרך היינו עדיין בטרנס והמשכנו לזוז בצורה סמבאית (אך יתכן, מצד שני, שזה רק נדמה לי...). אקסטזה, אקסטזה, אקסטזה ועוד פעם אקסטזה! זה התיאור הממצה ביותר למה שהתרחש שם.

למחרת, הצלחתי לקום בקושי כדי לאכול את ארוחת הבוקר שמוגשת במלון וחזרתי מיד לחדר כדי לצנוח על המיטה ולחזור לישון. חיים ורוני הלכו לקנות כרטיסי אוטובוס לסלודור. אני, כשקמתי לקראת צהרי היום, יצאתי לסייר בסביבה. הלכתי לא מגולח, בכפכפים ובבגדים זרוקים וצבעוניים וניסיתי להיראות ברזילאי ככל האפשר. מכיוון שכל תחושת הפחד נעלמה לי פתאום (כי הייתי לבד, בלי כל הג'ינג'ים והבלונדינים שלרוב נמצאים איתי ומסגירים מייד את היותי גרינגו) נראה לי שהקמפל'ה הצליח. ביקרתי בפארק בוטאפוגו ובאנדרטה לזכר חללי צבא ברזיל במלה"ע השנייה. זו אנדרטת ענק מרשימה לזכר חללי המלחמה היחידה בה נטלה חלק מדינה זו והחייל החביב שהתנדב לערוך לי שם סיור מאורגן הסביר לי שזה המקום הקדוש ביותר בכל ברזיל. לאחר מכן הסתובבתי על חוף בוטפוגו היפה ממנו נשקף בדרום הר הסוכר. זה נחשב לחוף צפוני (ההטעמה במלעיל), יענו, לא נחשב: החוף של החבר'ה משכונות הצפון העניות. לטעמי, החוף ומאכלסיו היו נהדרים.

אחר הצהריים, לאחר שחזרו כוחותינו ממישמתם הקשה בתחנה המרכזית ובפיהם בשורת הניצחון ("יש כרטיסים לסלודור!", מי היה מאמין?), נסענו להר הסוכר. כשהגענו למרגלותיו גילינו שראשו מכוסה עננים, אבל החלטנו להעפיל לראשו בכל מקרה (חשבנו שצרות כאלו יש רק בפיינה בצ'ילה). עלינו ברכבל להר הנמוך הסמוך להר הסוכר, שם יש מסעדות, אולם הופעות, גן ציפורים טרופיות ועוד ואחר כך העפלנו לראש ההר! המראה הנשקף מהקרן השקוף נפלא. המראה הנשקף מלמעלה נפלא אף יותר. העננים רק הוסיפו אפקטים מעניינים (כמו למשל מראה השמש הנשקפת דרך העננים שהוא מראה מדהים ביופיו) וכשהם התפזרו יכולנו לראות את העיר היפהפיה ללא שום אפקטים. חיסלנו אננס אדיר אל מול השקיעה ולא ירדנו עד ששבענו מנופה הפנטסטי של העיר המוארת.

למחרת, יום א', הפתיע אותנו הוד כשהופיע פתע במלון. זהו ידיד טוב של מיכל שכבר טייל בדרום אמריקה לפני שנה וספר ההנחיות שכתב למיכל היווה נר לרגלנו (וחוץ מזה מיכל לא פסקה לספר לנו עליו בהערצה עד שחשבנו שאנו עומדים לחזות בהתגלות אלוהית...). כעת הוא שב לטייל במקסיקו ומשם הוא טס במיוחד לברזיל כדי לחגוג את הקרנבל שוב. לאחר המפגש וההכרות איתו יצאנו לשוק ההיפים באיפנמה (אחת משתי השכונות הדרומיות היוקרתיות - איפנמה ולבלון). היה זה שוק גדול, נפלא ומאד לא זול. מכרו שם כלי מוסיקה, רהיטים זרוקים, בגדים, ציורים, פסלים ועוד. הדברים היו מאיכות מעולה והיה שם פסל שעבודותיו בעץ היו ממש נפלאות (אבל אין כסף לשלם ואין איך לסחוב). אחר הצהריים נסענו לאירטודור המרקנה - הגדול בעולם - וצפינו במשחק של בוטפוגו נגד פלומינסה. היה יופי אך לא מבריק וגם הקהל לא השתולל מספיק לטעמי. אך היה זה מהנה מאד ושמחנו כאשר הקבוצה שלנו (בוטפוגו - זה קרוב למלון שלנו) נצחה 2:0.

בערב ישבנו יחד עם הוד והצגנו לפניו את תוכניתנו לעלות צפונה ולעשות את הקרנבל בריספה ובאולינדה. הוא טען שהקרנבל בסלודור (הקרובה הרבה יותר - אך עדיין רחוקה מאד מריו) הוא משהו לא מהעולם הזה ואסור לנו לוותר עליו. הוא אמר שכך גם נחסוך לעצמנו המון שעות נסיעה; מה שנכון נכון. הוא הרגיע את מיכל שאין הקרנבל אלים מאד (שכן זה היה הנימוק היחיד בגללו החלטנו על רסיפה-אולינדה ולא על סלודור) וכך שונתה ההחלטה לקרנבל בבאהיה - קרנבל בסלודור. מכיוון שהוד היה צריך לחכות בריו לשני חברים שלו שהיו צריכים להגיע מהארץ כעבור יומיים, הוא הסכים לעלות איתם, מיד עם הגיעם, לסלודור ולסדר שם דיור לכולנו; כך אנו היינו משוחררים לטפס לאיטנו במעלה החוף לעבר סלודור ולעצור במקומות נופש בדרך ולהגיע לדירה מוכנה בסלודור בערב הקרנבל. התכנון החדש התקבל בשמחה על כולנו! אך היה עלינו להחזיר את כרטיסי הנסיעה לסלודור שכבר קנינו במאמץ רב. אז למחרת נסענו חיים, הוד ואני לתחנה המרכזית ובמבצע מסובך הצלחנו להמיר שלושה מחמשת הכרטיסים ליום אחר (לשימושם של הוד וחבריו) ותמורת היתר הצלחנו לקבל כסף מזומן ובו קנינו כרטיסים לחמישתנו לפורטו סגורו. כשאני כותב חמישתנו הכוונה היא לחיים, מיכל, רון, אני וטלי שנחתה באותו יום בריו והתקבלה על ידי רון ומיכל ממש באותו זמן בו אנו התרוצצנו בתחנה המרכזית. גם מבצע כרטיסי אוטובוס זה הוכתר, לפיכך, בהצלחה, והיה זה אכן מבצע מורכב ומסובך ולו רק בשל השפה הקשה בו הוא התנהל.

באותו ערב, ערבה הראשון של טלי ביבשת הדרומית, נסענו שוב להר הסוכר שם התנהלה הופעה של בית הספר לסמבה Beija-Flor. היה זה ערב ישראלי לכל דבר - "הר הסוכר בידנו!!!!". הם היו שם בכל מקום!!! מספרנו היה לפחות 50

אך יתכן בהחלט שהיו שם אף הרבה יותר. בשעה היעודה נכנסנו לאולם ההופעות שממוקם על ההר הסמוך להר הסוכר (המפלס הראשון של הרכבל) וההופעה החלה: היתה זו הופעה גרנדיוזית של סמבה צבעונית וממוסחרת. הקהל היה מורכב מתיירים בלבד אך למרות זאת היתה ההופעה המרהיבה בה התחרו התלבושות זו בזו על תואר התלבושת המדהימה-המצחיקה-הענקית-הלא-פרקטית-המגונדרת-והמפתיעה ביותר מהנה מאד. היא הסתיימה בהזמנת הקהל לרקוד על רחבת הריקודים וזה היה אקורד סיום מוצלח מאד.

למחרת שוטטנו במרכז החדש של העיר שסובב סביב רחוב Rio Branco עמוס הבנקים, סוכנויות נסיעות, משרדי תעופה ועוד. המרכז הזה הוא שוק חיים ומודרני ומאד אהבנו אותו. בקרנו גם בשדרות הנשיא (שהיו הרחבות ביותר בדרום אמריקה עד שהודחו על ידי שדרות ה-9 ביולי בבואנוס איירס), באזור הנמל, בשוק ובקתדרלה החדשה של העיר (מפלצת ארכיטקטונית מבחילה). קנחנו בארוחת "אכול כפי יכולתך" במסעדה איטלקית מעולה (שהוד חרט בזכרוננו מביקורו כאן לפני שנה) ומפוצצים חזרנו למלון.

נטלנו את פקלאותינו ונסענו בנסיעת לילה ארוכה בת 18 שעות לפורטו סגורו. הגענו אליה למחרת בשלוש אה"צ לערך. העיר עצמה חביבה אך לא נשארו בה דקה: עברנו במעבורת את הנהר ונסענו באוטובוס ל-Ajuda : זה"ב ברזילאית. זהו כפר נופש קסום השוכן ליד חוף טרופי קסום עוד יותר ואין שם שום זכר להבלי העולם הזה: אין בורסה, מילואים, אינתיפאדה, ממשלה, אבטלה ושאר מרעין בישין. אין גם משמעות רבה לשעון. פה הכל זורם בקצב איטי משלו. אך לפני שהתחלנו לזרום ולהתפעל מקסמו של המקום - חיפשנו מקום לישון בו. קשה. ההצעות לא זרמו בכיווננו ומה שכבר ראינו רחוק מלקבל אפילו חצי כוכב בכל דרוג שהוא. בסוף מצאנו חור לחמישתנו (דולר ללילה) ויצאנו מייד לדרכנו. הסתובבנו בכפר ההומה נופשים, בככר בה היה שוק חביב ובמדרחוב Broadway עמוס בתי האוכל והסועדים. פגשנו המון מכרים ותיקים (כמו גל וליאור מערב הסמבה או 3 בנות אותן לא פגשנו מאז ימי הפיינה הרחק שם בדרום היבשת ועוד ועוד) וגם חבר'ה חדשים כמו צזאר הגרמני או פאולו- מלצר במסעדה בה סעדנו שמצאנו איתו שפה משותפת אך לא הבנו אף מילה אחת מדבריו!

אך שיאי הערב המהנה היו בתחום הריקוד : ראשית - ריקוד הקפואירה. זהו ריקוד קצב בו הגברים הרוקדים זה מול זה שולחים בעיטות ומהלומות האחד לעבר השני ומבצעים תרגילי גמישות ואקרובטיקה נהדרים. זהו ריקוד מהיר ומרשים הדורש תיאום רב (אחרת הרגל הבועטת תיכנס בפרצופו של הרוקד האחר). הריקוד השני (אם אפשר לקרוא למעשה האהבים הנועז הזה "ריקוד") היה הלמבדה. היה בקצה הכפר, מול הכנסיה (זה בכוונה?), מועדון למבדה ושם רקדו מומחי למבדה שהוציאו לנו את העיניים: הזוגות שרקדו בלהט נראו כגוף אחד, רגלי הבחור מפשפשות במבושי הבחורה ולהיפך. כמו שחיים אמר - "זה לא ריקוד, זה fore-play!" ואחר כך הוסיף והתעלה על עצמו בצינו ש"זה הריקוד היחיד שניתן להיכנס ממנו להריון". חיים הגזים אך לא במאד - הריקוד חושני וארוטי בצורה שלא תיאמן וגם בו דרוש תיאום מעולה בין שני הפרטנרים. הרקדנים שראינו היו מעולים ובשום מקום אחר לא הגיעו מיפגני הלמבדה לרמה כה גבוהה כמו כאן.

יום המחרת היה גשום להכעיס ולכן עבר במרתון של כתיבת גלויות ומכתבים לחצי גלובוס. אך יום לאחר מכן כבר יכולנו לרדת לחוף היפה, לתפוס צבע וגלים ונירוונה על החוף. בערב התענגנו שוב על מיצי הפירות האלוהיים שסחטו באחד מבתי הפרי (וכמותם לא שתיתי בשום מקום אחר בברזיל) ועל העוגות המתוקות והמשובחות שמכרו ילדים שחורי עור ברחוב מתוך תבניות גדולות. למחרת נסעתי לכפר נופש סמוך, טרנקוזו שמו, שהיה יפה מאד אך הנסיעה לשם (21 ק"מ בלבד שאורכים שעה תמימה) היתה מתישה ומעצבנת.

באותו ערב חזרנו לעיר הסמוכה פורטו סגורו ונסענו לולנסה אליה הגענו בבוקר. גם ולנסה, כמו פורטו סגורו, נמצאת בצילו של אתר נופש סמוך (לפחות מבחינת הנופשים) - האי מוהו-דה-סאו-פאולו. מייד בהגיענו לקחנו סירה שהביאה אותנו לאי הפנטסטי בשעה ועשרים. כמה שקט, כמה פשוטים הבתים והאנשים, כמה חביבים המקומיים וכמה מדהים ביופיו החוף: חוף טרופי עצום הלקוח כאילו מכרזת פרסומת לנקטר אננס - חול לבן ונקי, מיים צלולים, דקלים שפלי צמרת שילדים כושים חמודים מתרוצצים תחתם, בחורות מולאטיות משגעות משתזפות עם או בלי, וסביבם - אויה אויה - גברברים שחומים וחטובים להדהים שבגללם ניסינו להכניס את הכרס פנימה כמה שאפשר... האי הנפלא כבש את ליבנו ופשוט התאהבנו בו. אך שלושה ימים היתה ההקצבה של לוח הזמנים האכזרי וביום הרביעי נאלצנו להיפרד ממארחינו הלבביים ב"פוסדה" (בית הארחה) ולעלות ב-8 בבוקר לשייט לסלודור. איזה סיום נורא לחופשה כה נהדרת: קליפת האגוז בה שטנו היטלטלה בין הגלים האדירים תחת העבים שכיסו את פני השמש ואנו התחלנו לחשוש שמא סלודור תהפוך לארץ המובטחת שאותה רק נזכה לראות תוך כדי שקיעה במצולות. זה אומנם לא קרה אך אני הקאתי את נשמת פעמיים והרגשתי גרוע יותר מישו על הצלב. לאחר 4 שעות של סיוט הגענו לחופי סלודור. נחתנו במפרץ בארה, מתחת

למגדלור, בתוך קהל המתרחצים... הספינה נכנסה עד קרוב מאד לחוף, בין הילדים המתרחצים, והורידה חלק מנוסעיה אל תוך המים! אנו המשכנו הלאה וירדנו בצורה מעט יותר סבירה במזה שליד המעלית המפורסמת של סלודור. אחרי שירדנו מטה והתחלנו ללכת, הבחנתי בדבר מוזר ושיתפתי בכך את היתר: אף אחד לא ביקש מאיתנו כסף עבור השייט! כולם היו מופתעים מאד כשהסבתי את תשומת ליבם לעובדה המעניינת אך מכיוון שהשייט היווה סבל נורא לכולנו, לא דשנו בכך יתר על המידה והחשנו פעמינו לעבר המעלית שהעלתה אותנו לעיר העילית בדרכנו לחוויה העילאית - הקרנבל.